

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוסכלם

זמן לפרוש כנף

1235

עלון פרשת קרח כ"ח סיוון תשפ"ו | 13 ביוני 2026

חיבור לרוח
עושה לנו רע!

"סורו נא מעל אהלי האנשים
הרשעים האלה, ואל תגעו בכל אשר
להם, פן תספו בכל חטאתם"

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

לראות אדם

אור ארגמן

מני התהלך מתוח לאורך המסדרון כשידיו בכיסיו והוא דרוך ומצפה. לאחר דקות המתנה מורטות עצבים נכנסה המזכירה, הורתה לו להיכנס אל חדר ההמתנה ואמרה: "המנכ"ל יתפנה אליך מיד". בצעד חושש ודרוך הוא נכנס אל החדר והתיישב על אחד הכיסאות הריקים. הוא הבחין שכמוהו ממתנים עוד אנשים לראיון אצל מנכ"ל החברה עבור המשרה היוקרתית שהתפתנה לפני ימים ספורים.

מני התיישב מהורהר ומתוח. הוא שלף את תיק העבודות והציונים שלו ורפרף עליהם. תעודתו הייתה טובה ומעלה, עבודותיו היו מהמצטיינות בתחומן, אך עם זאת הוא ידע היטב שכל הנוכחים בחדר הזה מוצלחים כמוהו ואף יותר. אל המשרה הזו הגיעו הטובים שבטובים, והסיכוי שלו להתקבל אליה יורד ככל שנוספים עוד מועמדים לחדר. ואלה הלכו והתרבו ככל שחלף הזמן.

לצידו של מני התיישב בחור גבוה בעל הופעה מרשימה, שהציג את עצמו כמאיר. השניים החלו להחליף חוויות על מסלול הלימודים המפרך, וקשר של ידידות רגעית, שנולדה מתוך חרדה משותפת, החל להירקם ביניהם. "שמעת מי המראיין?" לחש מאיר, "אומרים עליו שהוא רואה הכול, ברגע אחד הוא מבחין מי מתאים". מני הנהן, מנסה להסתיר את הרעד הקל בידיו.

בפינת החדר, הרחק מהם, עמד איש תחזוקה מבוגר, לבוש סרבל דהוי שכתמי צבע ישנים עיטרו אותו. הוא הציב סולם רעוע תחת נורת התקרה המהבהבת, נאבק להבריג נורה חדשה בידיים רועדות. מני הבחין בו בזווית העין, אך המשיך בשיחה עם מאיר. "העיקר לעבור את שלב הדינמיקה הקבוצתית", אמר מאיר.

בעודם מדברים החליקה הנורה מידו של איש התחזוקה וכמעט התנפצה על הרצפה. כעבור רגע נשמע קול חבטה עמום. הסולם התנדנד, ואיש התחזוקה נצמד בקושי למסגרת האלומיניום וכמעט איבד את שיווי משקלו. "נו באמת," פלט אחד המועמדים שישב סמוך אליו, "אי אפשר לעשות את זה בשעות שהמשרד ריק? זה מסיח את הדעת", הטיח והתרחק מהמקום כדי לא להסתכן בפגיעה מצד הסולם המתנדנד. מועמד אחר, לבוש חליפה מחויטת ויקרה, הוסיף בטון מתנשא מבלי להרים את עיניו מהטאבלט: "אולי כדאי שתשתמש בכלים יותר מקצועיים במקום לנסות בכוח? אתה רק מחמיר את המצב", אמר והמשיך בגלילת המלל על המסך.

מני הביט בהם בתדהמה. איש התחזוקה נראה אובד עצות, זיעה קרה בצבצה על מצחו בעודו מנסה לייצב את הסולם ואת הנורה בו זמנית. מני הרגיש את הכעס מפעפע בגרונו. הוא הסתכל על חבריו לחדר, שהיו כולם אנשים מבריקים, בעלי תארים ורזומה מרשים, אך איש מהם לא הציע עזרה.

מני היסס לרגע, הוא ידע שהמנכ"ל עשוי להיכנס בכל רגע, וחשש שאם ימצא אותו על סולם, מאובק ומיוזע, זה עלול לפגוע ברושם המקצועי שלו. המנכ"ל יחשוב בוודאי שהוא רק איש טכני ושאינו ראוי להיות מנהל בכיר. הוא הביט במאיר, וזה סימן לו בעיניו להישאר במקומו ולא להתערב, אך המצפון שלו גבר על החשש.

בלי לומר מילה קם מני ממקומו. הוא ניגש אל הסולם, אחז ברגליו בחוזקה כדי לייצבו, והושיט יד לאיש המבוגר. "תן לי לעזור לך, זה נראה מסוכן," אמר בשקט. הוא טיפס שלב אחד, לקח את הנורה והבריג אותה במיומנות למקומה. כשהחליק חזרה למטה, הרגיש את האבק הלבן מהתקרה נצמד לכתפי חליפת היוקרה הכהה שלו ומכתים את הבד המוקפד. כמה מהמועמדים גיחכו בשקט, ומאיר השפיל את מבטו במבוכה.

איש התחזוקה הביט במני בעיניים מלאות תודה ופתח את פיו לומר דבר מה, אך בדיוק אז נפתחה הדלת. המזכירה שהורתה לו להמתין

בחדר הזה הופיעה שוב, מבטה סורק את החדר המשתתק ומייחל בציפייה. "מני?" קראה בשמו והביטה בו, "תוכל להתלוות אלי?"

מני ניסה לנער את האבק משרוולו בתנועות מהירות. הוא חשש שסיכויי הקלושים התפוגגו ברגע זה. הוא נכנס אל החדר פנימה כשליבו הולם בחוזקה. בכיסא המנהל הגדול ישב אדם שפניו הוסתרו מאחורי חומת מסכים מרצדים באור כחלחל וערמת מסמכים מתויקים בקפידה.

”אולי כדאי שתשתמש בכלים יותר מקצועיים במקום פשוט לנסות בכוח?”

”שב, מני”, הורה לו המנכ”ל והסיט מעט את המסך כך שעניו פגשו בשלו. ”ראיתי הכול במסך במעגל סגור. רציתי לבדוק מי מהמועמדים שלי רואה אנשים, ולא רק משרות”. הוא חייך חיוך דק ומלא הערכה והוסיף: ”מי שלא יודע לכבד את האדם הכי 'נמוך' בחדר, לעולם

לא ידע להנהיג את האנשים הכי 'גבוהים' בחברה”, ציטט את משנתו. ”ואתה הוכחת למעלה מכל ספק שהמשרה הזאת היא שלך. אני רוצה לומר לך שהאבק על החליפה שלך הוא ההמלצה הכי טובה שיכולת להביא איתך אי פעם...”

כולנו רוצים להיות חשובים, מכובדים, מוערכים. אלא שבטעות נדמה לנו שלהיות חשוב ומכובד זה להתעסק בדברים גדולים וחשובים... אך האמת היא שהחשיבות נובעת מתשומת הלב שאנחנו נותנים לדברים הבאמת חשובים בחיים, באכפתיות, באחריות ובערבות הדדית. והכבוד האמיתי הוא זה שאנחנו מעניקים לזולת, וכמו שאמרו חכמינו "איזהו מכובד המכבד את הבריות".

חזר לאלי!

מבט אל החיים 1

להזמנות: 02-5022881 | sh5022881@gmail.com

לרכישה <<

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע

כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com

או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎

תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגדרה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: בן ציון אהרון - נתניה

מברג הנחושת

יעקב ששון

לוקאס עמד בחנות וסקר בעיון את מברג הנחושת הענק. "למה אתה צריך אותו? אתה מתקן מכוניות?" שאל אותו המוכר. "לא משנה, אני רוצה אותו", ענה בעצבנות. הלה משך את כתפיו בתמיהה וארז את מברג הנחושת לקופסה, לא לפני שחרט עליו במכונה מיוחדת את שמו של לוקאס ואת מספר הטלפון שלו. "זה כלי יקר מאוד, ולכן חרטתי עליו את שמך. אם הוא יאבד יוכלו למצוא אותך ולהחזיר לך אותו".

אם הוא רק היה יודע מה אני עומד לעשות במברג הזה, חיך לעצמו לוקאס כשנסע בכביש המפותל בדרך לכפר המרוחק. "בלילה הקרוב זה יקרה. אכנס לחצר ביתו של לואיס ראש הכפר ואשחרר את הברגים המחזיקים את גלגלי המכונות שלו. זה יהיה הסוף של האיש הנורא הזה!" החליט בנחישות.

כל אנשי הכפר ידעו על שנאתו של לוקאס ללואיס ראש הכפר. לוקאס ראה בלואיס את המחסום היחיד להגשמת חלומו לכהן כראש הכפר ולא בחל בשום אמצעי להפילו. פעם הייתה זו עלילה על לואיס ששודרה בכל אמצעי התקשורת במדינה, ופעם הייתה זו התקוממות פנימית מאורגנת במשרדו. אך תושבי הכפר, שראו בלואיס הזקן מנהיג אמיתי שדואג לכולם, בחרו בו שוב ושוב והותירו את לוקאס הזועם מחוץ למנהיגות היישוב. למען האמת, לוקאס לא היה אדם רע, אך מאורעות החיים הפכו אותו למר נפש. לאחר מות אשתו הרגיש שהוא מתמוטט לחלוטין, והתפרנס מתמיכה קבועה ונדיבה ששלח דודו העשיר מהעיר הגדולה.

כעת שב לוקאס לביתו ובידו תוכנית כיצד להדיח לצמיתות את לואיס. הוא כיוון את שעונו המעורר לשעת לילה מאוחרת ונכנס לביתו. בדרכו, אורו עיניו

כשהבחין במעטפה הקבועה ששלח דודו. "מה הייתי עושה בלעדיו?" חייך לוקאס בהנאה, אך מייד אמר לעצמו: "עלי לצבור כוחות לקראת הלילה". הוא פנה לחדרו לישון. בשעת לילה מאוחרת חמק לוקאס לחצר ביתו של לואיס. הוא ניגש לרכבו ובעזרת המברג החל לשחרר את האומים שמחברים את גלגלי המכונית לשלדה. לפתע נביחה רמה הפרה את שקט הלילה. "אוף!" רטן לוקאס בבהלה כשהבחין בכלבו של לואיס רץ לעברו בנביחות רמות. לוקאס זינק והחל לברוח מהמקום במהירות, שוכח את מברג הנחושת היקר עליו חרוט שמו בין העשבים על יד המכונית.

"עכשיו בטח יתפסו אותי מייד!" נחרד לוקאס כשגילה שהותיר את המברג מאחור, אך לא העז לחדור שוב לחצרו של לואיס לקחת אותו.

למחרת התפרסמה הידיעה בכפר שלואיס נפצע בהתהפכות רכבו לאחר שכמה מגלגלי המכונית השתחררו. רק בנס הפציעה שספג הייתה קלה ביותר והוא שב לביתו עוד באותו היום.

לוקאס המבוהל, שהספיק להתחרט על המעשה הנורא, כבר הכין את עצמו לרגע בו יעצר, אך עבר זמן ודבר לא התרחש, ולוקאס הרשה לעצמו לנשום לרווחה. "הוא בטח לא מצא את המברג שנשאר בין העשבים הגבוהים", הניח לוקאס ושב לשגרת יומו.

כעבור כחודש שוב הופרה השלווה בכפר, כאשר התפרסם שלואיס המנהיג הזקן סובל ממחלה קשה. כעבור שבועות ספורים הוא נפטר.

אבל כבד שרר בכפר הקטן, כולם דיברו על המנהיג הנערץ שאיננו עוד, אך איש אחד לא היה שותף לעצב. היה זה לוקאס, שחש הקלה על שסוף סוף נפטר מיריבו השנוא. בטרם החל לארגן את מסע הבחירות שלו לראשות הכפר, פנה לאסוף מחצר ביתו של לואיס את המברג ששכח במקום בלילה ההוא, אך לתדהמתו המברג לא נמצא. במהלך חיפושיו הבחין לוקאס בזווית העין בכלב השמירה שנותר משוטט

במקום. "הוא בטח רעב, אלך להביא לו אוכל", החליט וניגש למרתף ביתו של לואיס. הוא פתח את הדלת וצעד פנימה, אך נעצר מייד בתדהמה למראה ערמת מעטפות מוכרות שנחו על השולחן. הוא הרים אחת מהן ונדהם לקרוא את שנכתב עליה: "ללוקאס. יש כאן מעטפות לכל החודשים הבאים, מ'דודך' האוהב, או כפי שבטח הבנת, מלואיס."

"עכשיו בטח יתפסו אותי מייד!" נחרד לוקאס

לוקאס החל לרעוד כאשר הבין לחרדתו מי היה ה'דוד' ששלח לו את מעטפות התמיכה החודשיות. הוא חש אשמה נוראה כשזכר כמה נלחם בלואיס. לפתע צד את עינו חפץ גדול שנח בקצה השולחן. היה זה מברג הנחושת, עליו התנוסס בגדול שמו של לוקאס.

לוקאס חש כאילו פטיש גדול מכה בו בעוצמה אדירה. במשך זמן רב עמד והביט כלא מאמין במברג, דמעות חמות זולגות על לחייו וליבו בוכה על המנהיג הענק שאיננו. מנהיג שיודע לדאוג באמת לכל אחד. כששב בשעת לילה לביתו הרגיש אדם אחר לחלוטין.

בבחירות שהתקיימו כעבור מספר ימים לראשות הכפר זכה לוקאס ברוב קולות. בקיר מאחורי השולחן ההדור בלשכתו לא התנוססו תעודות או פרסים, רק מברג נחושת ענק וכבד. איש לא הצליח לנחש את סודו של המברג, שהזכיר ללוקאס יותר מכל מהו מנהיג אמיתי.

מנהיג אמיתי נמדד דווקא ברגעים הקשים - כשהוא עומד מול התנגדות ואף פגיעה אישית.

הוא לא מוותר על אף אחד שתחת אחריותו, גם לא על מי שנלחם נגדו. כמו משה רבינו, הוא פועל מתוך אחריות ואכפתיות, ומנסה לקרב ולהחזיר למוטב במקום להרחיק אותו מעליו.

כך לאורך הדורות, מנהיגות אמיתית נמדדת בעצם היכולת לראות ערך בכל אדם - ולא לוותר עליו לעולם.

להיות אותנטי (ב')

במדור הקודם ראינו שאותנטיות אינה "לעשות מה שבא לי", אלא חיבור ישר וטבעי לנשמה ולבורא. הבנו שהאמת שלנו נמצאת עמוק בפנים, מתחת למסכות של הגוף והאגו.

במדור זה נעסוק בגוון הייחודי שיש לכל אחד מאיתנו, ובצורך לשמור על הייחודיות שלנו כדי לבצע נאמנה את התפקיד שלנו, ולהביא לידי ביטוי את הטבע הרוחני שלנו בצורה הטובה ביותר.

כל אחד הוא יצירה נדירה

1

המשנה במסכת סנהדרין אומרת דבר מדהים:

"...אדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד, כולן דומין זה לזה. ומלך מלכי המלכים הקב"ה טבע כל אדם בחותמו של אדם הראשון, ואין אחד מהן דומה לחבירו. לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם."

לכל אדם יש עולם מיוחד משלו, עולם שנברא רק בשבילו, ואת התפקיד המיוחד בעולם שלו רק הוא יכול למלא, אף אחד אחר לא יוכל לעשות זאת במקומו.

תחשבו על פאזל ענק: לכל חלק יש צורה משלו וצבע משלו. אם חלק אחד ינסה לשנות את הצורה שלו כדי להיות "יפה יותר" כמו חלק אחר, הוא פשוט לא ייכנס למקום שלו, והתמונה כולה תישאר חסרה. הייחודיות שלך היא אף פעם לא טעות - היא הצורה המדויקת שהקב"ה צריך ממך בעולם. הוא ברא אותך בדיוק כפי שאתה נדרש למשימה.

נאמן למקור

2

האויב הכי גדול של הביטוי הייחודי והאותנטי שלנו הוא הנטייה שלנו להשוות את עצמנו לאחרים. אנחנו מסתכלים ימינה ושמאלה, רואים מה 'הולך' ומה נחשב למצליח, ומנסים לייצר גרסה משלנו למישהו אחר. רבי זושא מאניפולי אמר פעם: "אם ישאלו אותי בשמיים למה לא היית משה רבינו - אדע מה להשיב. אם ישאלו אותי למה לא היית רבי עקיבא - גם אדע מה להשיב. אבל אם ישאלו אותי: למה לא היית זושא? - אז יסתמו טענותיי". הזיוף הכי גדול הוא לנסות להיות 'צילום' של אדם אחר. העולם לא צריך עוד משה רבינו, הוא צריך אותך.

אחיו המפורסם של רבי זושא, רבי אלימלך מליזענסק, כותב דבר מצמרר: כאשר אדם מחקה את התנועות של אדם אחר בתפילה או בלימוד, יש בכך חשש לעבודה זרה. וזאת למה? כי התנועות צריכות לنبוע מהנשמה הפרטית שלך. כשאתה מחקה מישהו אחר, אתה מתנתק מהאמת הפנימית ופונה לכוח 'זר' לטבע הרוחני שלך. העבודה האמיתית היא להיות נאמן למקור.

להצמיח אמת

3

דיברנו על כך שאותנטיות היא חיבור אל ה'אמת'. על האמת נאמר בתהלים: "אֱמֶת מֵאֲרֶץ תִּצְמָח". הפסוק מלמד אותנו שהאמת לא נופלת מהשמיים כמוצר מוכן, ההפך הוא הנכון, האמת מסתתרת, היא לא גלויה, היא לא נגישה. היא צומחת מהארץ. מתוך הרצון הפנימי, מתוך תהליך של חיפוש ותשוקה.

להיות אותנטי זה לא אומר להישאר 'פרא אדם' ולהגיד 'זה מה שיש'. להיות אותנטי זה להיות נאמן לתהליך הצמיחה שלך. כמו שזרע צריך מים, אדמה ושמש כדי להפוך לעץ, כך הנשמה שלנו צריכה עבודה ותהליך של זיכוכ כדי להוציא את האמת שלה לאור.

השוואה מרוקנת משמחה

שאלו פעם אדם: 'מה יגרום לך להיות מאושר?'. 'להרוויח מאה אלף דולר בשנה', הוא ענה.

אחרי שנה הוא הרוויח מאה אלף דולר, אבל היה עצוב.

'מה קרה?' שאלו אותו. 'גיליתי שהגיס שלי מרוויח מאה ועשר אלף', הוא ענה.

בעולם המערבי, הדוגל בתחרות, התפיסה המקובלת היא שהקנאה היא המנוע שמקדם אותנו. היא גורמת לנו לרצות יותר, להתאמץ, להגיע רחוק. אבל לא פעם היא עושה בדיוק את ההפך.

במקום לשמוח במה שיש לנו - אנחנו מתמלאים במה שאין לנו. במקום להתקדם - אנחנו עסוקים במה שיש לאחרים.

וכך, לאט לאט, אדם מפסיד גם את הטוב שכבר יש לו. הוא מאבד את השמחה שלו.

בפרשת קורח אנחנו פוגשים אדם גדול שלא הסתפק במה שקיבל. קורח לא היה אדם פשוט - היה לו מעמד, כבוד ותפקיד חשוב. אבל הוא הסתכל על משה, התקנא, ורצה עוד.

חז"ל אמרו: "הקנאה מוציאה את האדם מן העולם". לא רק מהעולם הבא - אלא גם מהעולם הזה. כי כשהקנאה משתלטת, האדם מאבד את השקט שלו, את השמחה שלו, ובסופו של דבר גם את מקומו.

קורח ביקש כבוד - וסיים בביזיון גדול.

שנזכה לשמוח במה שיש לנו, ולפרגן לאחרים באמת.

צבע במשקפיים

שאלה מס'
898

לקראת החופש הגדול החליטו החבר'ה ממדרשת 'שלום לעם' באור יהודה לצאת לגיבוש באחת המשחקיות הגדולות בארץ. הם נכנסו למשחק פיינטבול שבו הם מתחלקים לקבוצות ונלחמים באמצעות רובי צבע. כל מי שנכנס עוטה קסדה ומגינים. באמצע המשחק החליט נתי לעשות מעשה קונדס ולהסיר את הקסדה של שמוליק מעל הראש. אבל בדיוק באותו רגע פני ירה לעברו ברובה הצבע, פגע בו בפנים עם כדורי הצבע ושבר לו את המשקפיים. כעת שמוליק תובע מנתי לשלם לו על המשקפיים בגלל שהסיר את הקסדה מראשו, אבל נתי טוען שלא הוא ירה לעברו אלא פני ושיתבע ממנו את הכסף. האם לדעתכם הוא צריך לשלם לנתי על המשקפיים? והאם יש הבדל אם פני כבר ירה ואז נתי הסיר לו את הקסדה, או שכדור הצבע נורה לאחר הסרת הקסדה?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: תלמוד בבלי מסכת 'בבא קמא' דף י"ז עמוד א' תוספות ד"ה המתחיל 'זרק'. שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן שפ"ו סעיף ב' בדברי מרן והרמ"א.

תשובה לשאלה 'פרצה קוראת לגנב' (שאלה 897)

תקציר השאלה השבועית: החום היה נורא וקבוצת החברים קיבלה החלטה לצאת לים לריענון מהיר. הם עלו לרכב של דודי ונסעו לחוף אשקלון, הם פחדו להשאיר את הטלפונים והארנקים ברכב אבל דודי אמר להם: "אין בעיה תחביאו מתחת למושב". אבל דודי שכח את הארנק שלו על המושב הקדמי והגנב שעל הדרך חיפש ברכב, מצא את הארנקים של איציק ושלומי. כשהם חזרו מהים וראו את הרכב שנפרץ, האשימו החברים את דודי בעל הרכב ששכח את הארנק שלו על המושב ובכך גרם לגנב לפרוץ את הרכב וגם שכנע אותם להשאיר את הארנקים שלהם ברכב, אלא שדודי טוען שהוא שכח את הארנק בשוגג על המושב ולכן הוא פטור מתשלום. מה דעתכם, האם הוא צריך לשלם?

תשובה בקצרה: לכאורה יש לחייב את דודי בעל הרכב באחריות על הארנקים של החברים שלו.

המושג ההלכתי: דין 'שומר'

תשובה בהרחבה: לפני שאנחנו מתחילים לדון האם דודי חייב לשלם על הארנקים של החברים שלו, צריך להבין האם הוא נחשב כ'שומר' על הארנקים, כיוון שהם השאירו אותם ברכב שלו לפי המלצתו. מבחינת הנידון ההלכתי, נראה שהדבר דומה למה שכתב בעל ה'נתיבות המשפט' (סימן רצ"א סעיף קטן ב') לגבי אדם שביקש מחברו להניח את הכסף שלו תוך הכספת של חברו, והלה אישר לו לשים את הכסף והכספת נפרצה והכסף נגנב, דעת ה'נתיבות המשפט' שהוא פטור כיוון שהבעלים של הכספת לא קיבל על עצמו לשמור על הכסף. כיוון שהמפקיד של הכסף סמך על הכספת שהיא זאת שתשמור על הכסף כיוון שהיא שמורה מצד עצמה, ומזה שאמר לו 'תשים בכספת' אנחנו מבינים שהאחריות היא על בעל הכסף בלבד.

האם זה דומה למקרה שלנו? אפשר לדמות את המקרה בסיפור שלנו למעשה שהביא בעל ה'נתיבות המשפט' למרות שהשארית ארנק ברכב אינה דומה להנחת כסף בכספת מוגנת. אבל מכיוון שהחברים ידעו בוודאות שבעל הרכב הולך איתם לים ולא נשאר לשמור פיזית, הרי שהוא לא קיבל על עצמו שמירה. הם סמכו על עצם העובדה שהרכב נעול. וזה שהוא שכח את הארנק עדיין לא מחייב אותו בתשלום הנזק כיוון שזה נחשב ל'גרמא' גם בגלל שלא קיבל שמירה וגם שאינו נחשב ל'מזיק' ולכן הוא פטור מתשלום.

שלום לעם
תורה ויהדות

חודש הספר

ב'שלום לעם'

האמנו
אזכר!

לרגל חודש הספר מבצעים מיוחדים
במחלקת הספרים של 'שלום לעם'

אתם מוזמנים להיכנס ליצור איתנו קשר
ולהנות ממחירים מוזלים במהלך החודש

02-5022881 שולחה
במרכזיה

או בכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

אתה רק שותף

זו הייתה הטיסה הראשונה שלו לחו"ל. שלומי, שרק שבוע קודם לכן זכה בפרס הגדול בלוטו, לא הסתפק בפחות מהטוב ביותר. הוא שילם סכום דמינוי עבור תא פרטי במחלקה הראשונה של המטוס החדיש ביותר בעולם. דלתות הזזה כבדות נסגרו מאחוריו, האורות עומעמו, והוא נותר לבדו בסוויטה המפוארת שלו בגובה שלושים וחמישה אלף רגל. ההרגשה הייתה מוחלטת: זה המרחב שלי, השליטה שלי.

באמצע הטיסה תקף אותו חשק עז לסיגריה. "יש לי תא פרטי", אמר לעצמו, "אני לא רוצה להפריע לאף אחד עם העשן. הפתרון הכי מתחשב יהיה פשוט לעשות סדק קטן בחלון, להוציא את העשן ישר החוצה לאטמוספירה, וזהו. עשן פרטי מחלון פרטי, ששולם במיטב כספי".

הוא הוציא מהמזוודה מכשיר כבד והתחיל להכות בחלון הכפול והמשוריין של המטוס. הנקישות הקצובות הפכו לחבטות עזות.

צוות הדיילים המבוהל פרץ פנימה. "אדוני, מה אתה עושה?! השתגעת?!!" שלומי הביט בהם בחיוך של בעלי הון. "הכול בסדר, אני בסך הכול מסדר לי אורז קטן. אני עושה את זה רק בתוך התא שלי, מה אכפת לכם?! הרי העשן ייצא החוצה, לא אליכם!".

הקברניט שפרץ פנימה צעק באימה: "שוטה! אין חלון 'שלך'. ברגע שתנפץ אותו, האוויר יברח, המטוס יתפרק, וכולנו - כולל אתה בתוך התא 'הפרטי' שלך - נהפוך להיסטוריה תוך שניות!"

לאחר שקורח ועדתו חוטאים, פונה משה רבינו אל הבורא וזועק: **"הָאִישׁ אֶחָד יִחָטֵא וְעַל כָּל הָעֵדָה תִּקְצָף?"**

הרי זה לא הוגן - מדוע שהכלל ייפגע בגלל אדם יחיד?

אנחנו חיים בעולם שמקדש את האינדיבידואל. כל אחד בונה לעצמו "חדר פרטי" או "סוויטה במחלקה ראשונה", ומשוכנע שמעשיו הם עניינו האישי. אך חז"ל מלמדים אותנו: **גם כשאדם חושב שהוא לבד - הוא משפיע על כולם.**

הגבולות שכל אחד בונה סביבו הם במידה רבה אשליה. אנחנו מחוברים הרבה יותר ממה שנדמה לנו.

המדרש משווה את עם ישראל לשה: **"שֶׁהָ פְּזוּרָה יִשְׂרָאֵל" - מה שהיה לוקה על ראשו או באחד מאבריו וכל אבריו מרגישים, כך הם ישראל, אחד מהם חוטא וכולם מרגישים."**

האמת הרוחנית, כפי שניסחו אותה גדולי המקובלים, היא שכולנו **"נשמה אחת בגופים מחולקים"**. ברובד העמוק ביותר אנחנו גוף אחד.

כשאדם מוסיף טוב - הוא מעלה את כל המערכת. וכשאדם "קודח חור" של אנוכיות או פירוד - **הוא פוגע בכולנו.**

יהי רצון שנזכה להרגיש את האחד שאנחנו כבר.

לרכישה <<<

שאלות אקטואליות בדני ממונות
מ'בית מדרש' שלום לעם

להזמנות: 02-5022881
sh5022881@gmail.com

שו"ת
בית המדרש